

Městské divadlo Brno

200. ČÍSLO

DOKOŘÁN

LEDEN
2015

CENA 25,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

dovolím si Vám letos popřát do nového roku poněkud v ironickém duchu...

Představte si: ocitáme se v roce 2015 a všichni jistě doufáme, věříme, jsme přesvědčeni, že tupost minulého století, která přinesla tolik zbytečně prolité krve, tolik zmarněných životů a tolik utrpení, je dávno zapomenuta a kolem nás existují již pouze lidé kulturní, vzdělaní, se smyslem pro humor i pro sebeironii... Jak jinak – vždyť „lidstvo“ se už tolikrát spálilo a podalo o tom nesčetně zpráv, takže kdo chtěl, mohl se dozvědět, poučit, vybatvit se veškerým vědomým bohatstvím naší minulosti a k tomu využít i onu naši současnou výjimečnou technickou dokonalost bleskového přístupu ke všem informacím, což logicky znamená, že už vlastně neexistují žádní lidé bez možnosti odpovídajícího a přitom jednoduše všeobecně dosažitelného vzdělání... No není to krása? To vědomí celosvětově dominující inteligence, která nám otevírá veškeré možnosti dané nejen naší technickou, ale i mentální a duševní lidskou dispozicí?

A cože mě přivádí k tomuto přesvědčení? Co jiného, než že máme čím dále tím lepší zákony, stále úzasnější učitele, komplexně analytický vhlad do minulosti a stále chytřejší a aristokratičtější politiky. Copak ten progres nevnímáte? A tak s radostným a optimistickým očekáváním všeho jenom nádhernějšího se probouzíme do prvních dnů nového roku! Držte si palce, aby toto logické vyústění posledních let probíhalo přesně tak, jak tomu náš nezřízený optimismus napovídá.

A jestli to nebude fungovat dle našich spravedlivých představ, nepropadejme panice. Počkejme ještě jednu až dvanáct generací a všechno to, o čem jsme doposud snili, čemu jsme bezpečně věřili a pro co jsme pracovali a čeho jsme se zatím z nejrůznějších objektivních důvodů nedočkali, nás jistě nakonec oblaží v oně bližší, či vzdálenější budoucnosti. Všeobjímající moudrost lidstva se musí tak jako tak jednou stát dominantním fenoménem našich životů. K tomu, abychom byli chytřejší, moudřejší a vzdělanější, jsou navíc připravovány skvělé státně-stádní principy – jednotná přijímací řízení na všechny typy škol, jednotné maturity na všech typech škol zařízených na výrobu vrcholně jednotné inteligence, a to vše snad zamýšleno jako poslední obrana evropských kulturních tradic a vymožeností proti některým militantním ideologiím, k nimž jinak vysíláme bezzubé vzkazy typu: vzdělávejte se – budete mírumilovnější, neb ve vzdělání je zakotveno porozumění a tolerance... Přesně tak, jak to klapě u nás.

A tak vzhůru s neochvějným optimismem do nového roku, v němž budeme v našich bližních potkávat bytosti nabitě vzděláním a rozumem a my mezi nimi budeme radostně rozlišovat maximálně ty vzdělané od těch druhých – inteligentních...

Ale třeba to bude v tom novém roce tak nějak po našem jiné a normální a my budeme naslouchat našemu srdíčku, naší intuici, a náš cit, ne ta všelijaká média, nebo to tolikrát zvyvané veřejné mínění, které je tak jako tak falešným odrazem jakéhosi kolektivního instinktu jakési kolektivní inteligence, nám napoví, co je správné.

Náš mozek disponuje dvěma hemisférami. Ta jedna je zaměřena více racionálně – technicky, ta druhá více emocionálně – duchovně – umělecky. A žádná z nich by se neměla dostávat díky přetěžování jedné do pozadí. Měly by se totiž k našemu užitku vzájemně doplňovat.

A tak vám všem přeju stoupit do nového roku svobodně s otevřenou myslí i srdcem! A místem k plným douškům čerpání obého se snažíme pro vás být na našich jevištích – ve vašem divadle.

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se na setkání s vámi v celém roce 2015 při svátcích rozkoše obou hemisfér našich mozků těší

Stanislav Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

Andrew Lloyd Webber, T. S. Eliot

KOČKY

legendární taneční muzikál

režie: Stanislav Moša

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

8. a 9. ÚNORA 2015

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Vítězslav Nezval: Levitace

Zbavovat těžké věci tíže
Být chudásem a kráčet si jak kníže
Jak měsíc přítel snů a cypřiše
umět zvedat moře do výše

Dávati lidským ranám včelí křídla
Létat bez křídel a bez kormidla
Nadlehčit lidský úděl smrti a děs
a pak i s rakví vzlétnout do nebes!

„Dobré divadlo
začíná dobrým vrátným.“

Jan Werich
(6. února 1905, Praha –
31. října 1980, Praha),
herec, dramatik, prozaik a scenárista.

Jiří Voskovec
Jan Werich
Jaroslav Ježek

TĚŽKÁ BARBORA

režie: Stanislav Slovák

SILVESTR 2014

foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

13. a 31. PROSINCE 2014

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Stanislav MOŠA

První tři říjnové dny roku 2004 byla slavnostními premiérami světoznámého muzikálu *Hair* otevřena nejmodernější divadelní budova ve střední Evropě. Městské divadlo Brno právě před deseti lety vítalo první návštěvníky nyní jubilující Hudební scény. O cestě na výsluní i nelehkém zrodu divadla a tehdejších problémech jsme mluvili s ředitelem Městského divadla Brno Stanislavem Mošou.

Pojďme nejdříve do pomyslného prenatalního období Hudební scény. Proč jste vůbec chtěli ke stávajícímu divadlu přistavit ještě jedno, dvojnásobně větší?

Nejdříve jsme neustále museli snižovat počet

premiér, protože jsme neměli kdy odehrát reprízy. I když jsme celkový počet titulů snížili na pět novinek za sezónu, na některá představení diváci kvůli nedostatečné kapacitě činoherního sálu čekali až dva roky. Abychom uspokojili ten rostoucí hlad po soudobém hudebním divadle, musel vzniknout specifický a specializovaný dům. Hodně jsme o tom mluvili se Zdenkem Mertou už od roku 1997, kdy se v našem hledišti již nedalo hnout.

Málo se ví, že jste nemuseli hned stavět a jednou z možností byla rekonstrukce stávajících prostor v Brně. Proč jste nakonec tedy tento specializovaný dům neotevřeli na Výstavišti nebo v tehdy uzavřené Redutě? Vedení města vám prý dokonce nabízelo uměleckou kuraťelu nad Janáčkovou operou...

Na Výstavišti to nešlo. Tamní divadlo je moc malé, byl by tam krásný kabaret jako třeba pařížský Moulin Rouge. S Redutou jsme to mysleli vážně, byla tehdy už sedm let zavřená. Památkáři ale posléze zamítli proměnit zcela

vnitřní dispozice kvůli památkové ochraně. Do Janáčkova divadla jsme zase nechtěli kvůli možným střetům s kolegy z Národního divadla, kteří zde provozují operu. A taky musím říci, že tato budova byla i pro naše plány příliš naddimenzovaná. Janáčkovo divadlo je strašidelně energeticky náročné, zdejší největší tuzemské jeviště by – co do výpravy i počtu lidí – naše produkce neskutečně prodražovalo.

Takže jste se vrhli do dvorního traktu, kde byly garáže, zahrádky a velká výměňiková stanice čekající na rekonstrukci, a postavili jste si divadlo ve dvoře, jak se s lehkou ironií při otevření říkalo. Nová divadla se skutečně většinou staví na odív na veřejné bulváry a vy jste jej vlastně skryli do dvorany. Proč?

My jsme chtěli stavět takzvaně na zelené louce nejen proto, že to bylo velmi výhodné pro logistické spojení s provozem naší přílehlající Činoherní scény. Už v šedesátých letech se rodily nápady, že by se právě tento dvůr mezi ulicemi Lidická a třída Kapitána Jaroše přestavěl na amfiteátr, kde by se uváděla letní představení. Navíc právě v oné dvoraně vznikla unikátní a hojně vyhledávaná klidová zóna, přes níž třeba vede i turistická trasa k vile Tugendhat. A dnes se tady dá posedět pod rozrostlými keři vína v místech, kde sedávali již Skácel s Mikuláškem. A ještě něco: ve světě se staví divadla také v zastavěných traktech. Podobně třeba funguje známý Theater an der Wien.

Ostatně velkým amfiteátrelem či arénou Hudební scéna vlastně je. Velkorýse navržené divadlo mělo mít, jak si vzpomínám, v původních plánech i odklápěcí střechu, aby se na jaře a v létě brálo pod hvězdami. Proč z toho sešlo?

Bylo to tehdy neskutečně drahé. V rozpočtu se nenašlo dvanáct milionů na tuto technickou finesu, která by umožnila při příznivém počasí střechu prostě odklopit.

Divadlo jste otevřeli, ale škarohlídové

a oponenti o vás později mluvili jako o likvidátoru brněnské operety. To když jste po otevření Hudební scény převedl zpěvoherní soubor pod křídla Městského divadla Brno a získal tak zhruba stovku pracovních úvazků. Jak je to s počtem lidí v jubilujícím kolosu dnes?

Jako činoherní divadlo jsme měli 160 zaměstnanců. Já ale neměl nikdy žádná směrná limitní čísla, kolik lidí má mít nově zřizovaný muzikálový soubor, o kolik musím tedy stávající číslo navýšit. Je dlužno připomenout, že Národní divadlo Brno chtělo soubor zpěvohry prostě rozpustit. Já si říkal, že je škoda zničit hlavně ten bezvadně sehraný a fungující orchestr, který nám chyběl. Dnes jako třísouborové divadlo máme 360 zaměstnanců (měli jsme jich i 420). Po otevření Hudební scény jsme tady uvedli tradiční a divácky ověřené operety jako *Veselá vdova*, *Netopýr* či *Orfeus v podsvětí*. Nebo i *My Fair Lady* a *Hello, Dolly!*, což jsou vlastně také ještě produkty operetního žánru. Má zkušenost je ta, že moje a zejména mladší generace po klasické operetě už netouží. A ještě důležitá douška: díky poloze nové Hudební scény jsme některá pracoviště vůbec nerozšiřovali, protože jsme byli schopni zabezpečit jejich fungování z jedné kanceláře. Jsme zase u logistických výhod obou budov přílehlajících k sobě.

*Na zkušebně s Jiřím Machem,
Boleslavem Polívkou a Petrem Štěpánem*

Deset let je zhruba osmina lidského života, co znamená taková doba pro divadlo?

Já se nechci ohlížet zpět, protože divadlo žije budoucností! My jsme už nyní měli dramaturgickou radu ohledně repertoáru na rok 2016/2017. O naše produkce je zájem, ale třeba po nás přijde generace, která řekne, že Hudební scéna je zcela nevhodná pro jejich zamýšlené divadelní gesto, a budou přemýšlet o proměně její architektury. Pětadvacet let je v lidském životě jedna generace a zhruba za stejnou dobu se proměňuje radikálně názor tvůrců na divadlo a jeho potřeby. Tím proboha neříkám, že by se Hudební scéna měla

za patnáct let bourat! (*smích*) Příští divadelníky budou třeba lákat tovární haly, vagóny, nejrůznější exteriéry nebo třeba divadla postavená speciálně pro jediný projekt.

Hlavní jeviště Hudební scény může vyjet až do výše 2,63 metru. Připomeňme další špičkové technologie či parametry jubilující scény, která patřila při otevření k nejmodernějším ve středoevropském prostoru.

Jde dále třeba o deset postranních vozů o celkové šířce deset metrů. Jsou specifické právě svojí mnohostí. Technologie jeviště nabízí tři samonosná patra, dále dvě boční scény i jednu zadní scénu pro kulisy. Tvůrci u nás mají prostě obrovský komfort právě přes technické možnosti – nejen se zvucením a svícením – a jejich práce může mít zas a zas jinou podobu. Chybí nám možná jenom ta točna.

Bavíme se o zrodu Hudební scény, tedy o časech, kdy vám někteří lidé neustále oponovali, že podobný druh hudebního divadla si má na sebe vydělat sám. Jak se na tyto hlasy díváte po letech?

Čas prokázal, že to byly nesmysly a řada z těch lidí se mi omluvila. V minulosti jsem proti těmto hlasům psal mnoho článků, v nichž jsem mimo jiné vysvětloval, že město velikosti Brna prostě soukromou komerční scénu provozovat nemůže, že se tady podobné podni-

kání prostě neuživí. V publikaci vydané k narozeninám scény vyšlo i několik mých hádanic s těmito názory. Navíc zdůrazňuji, že naše scéna se silně profiluje jako odbytiště soudobé tvorby a novinek. My skutečně nejsme v tomto pohledu divadlem komerčním. A já vždy tvrdil, že subvencováno má být zejména divadlo živé a současné, produkující tituly třeba psané přímo pro nás. A to bylo zpočátku taky obrovské riziko.

Jaký je tedy váš recept na umělecky i obchodně úspěšné divadlo?

Budete se možná divit, ale je to Janáčkova akademie múzických umění v Brně. Bez této školy a pravidelného přísunu jejích skvělých absolventů muzikálového herectví i jiných oborů by nám opravdu brzy došel dech. Mlu-

v inkriminované době vzniklo pražské divadlo Globe, Spirála, ostravské Divadlo loutek a jiná další. Vy jste v Plzni byl, jak jste to refletoval?

Já to přijal bohorovně. Stál jsem vedle paní Havlové a ministra kultury, když se mi bývalý plzeňský ředitel Jan Burian omlouval za pošestilost, kdy pan primátor chtěl být pyšnější, než bylo třeba.

Velké slavné muzikály typu Hair, Jesus Christ Superstar, Bídničci, Evita, Kočky, Chicago a mnohé další byly už jste odehráli. Za tu dekádu jste se stali respektovaným centrem hudebního divadla v zemi. Divadlo ale svoji existenci potvrzuje zejména setrvale kvalitní produkcí, tedy obsahem. Jak se v tomto ohledu díváte do budoucna?

Své schopnosti musíte prokazovat každý den.

vím o systému uměleckého školství a práci se špičkovými absolventy, kteří jsou silné osobnosti a jsou tak vycepaní, že lehce obstojí v konkurenci s mladými lidmi, které jsem viděl na konkurzech v západní Evropě, USA a tamních centrech muzikálu jako je třeba Londýn nebo New York.

Nedávno bylo otevřeno nové divadlo v Plzni. Zdejší primátor a posléze média unisono pyšně zdůrazňovali, že jde o vůbec první nové polistopadové divadlo v zemi. V Brně vedle Hudební scény Městského divadla Brno bylo předloni otevřeno Divadlo na Orli jako laboratoř jmenované akademie, dále namátkou

Když jsme divadlo dostavěli, byl jsem klidný v ohledu, co budeme hrát, pouze na pět dalších let. Že v této době bude dostatečný přísun nových kvalitních kusů a že se nám podaří dostávat pravidelně i ty velké zavedené tituly ze světa. Co budeme hrát potom? Z této obavy mne vytrhnul obrovský rozvoj hudebního divadla. Každý týden tady mám skupinku lidí z Česka i zahraničí, kteří mi nabízejí scénář i s hudbou či hudebními piloty. Takže můj strach pomínil. Paradoxně jsem se nikdy nebál o diváka, který si k tomuto typu divadla cestu našel a zůstává mu věrný. Snad to nebude znít pyšně, ale my od začátku neměli pocit konkurence v této zemi. Ta pro nás byla v Londýně, Berlíně či Moskvě. Skutečně to neříkám jako zadostiučinění, že stavba Hudební scény – jak ukázala celá dekáda jejího provozu – byla správným krokem. Říkám to zejména s vědomím, že pokud si osvojíte jakoukoliv schopnost, musíte ji prokazovat skutečně každý den.

*Text: Luboš Mareček,
kresba: Jiří Eliška,
foto: jeř Kratochvíl*

Don Juan

Vašo Patejdl
Ivan Hubáč
Eduard Krečmar
Martin Hrdinka

režie: Petr Gazdík

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

17. a 18. ÚNORA 2015

foto: jef Kratochvíl

NA KÁVĚ

s Markétou SEDLÁČKOVOU

Když jsem na klávesnici vytukal jméno Markéta Sedláčková, očekával jsem samozřejmě údaje o známé herečce Městského divadla Brno. Na obrazovce vyskočila taky, ale společně asi s osmi jinými Markétami Sedláčkovými z Prahy, se čtyřmi z Brna, s dalšími z Hradce Králové, Znojma, Drásova, Náchoda, z Litomyšle a tak dál. A to jsou jen podnikatelky, takže těch nepodnikajících

bude možná ještě víc. To je dobře, mají krásné jméno. My ale zůstaňme u té naší, oblíbené brněnské divadelní hvězdy.

Markéta Sedláčková pochází z Poděbrad, města královského jména. Do Brna se dostala po absolvování pražské konzervatoře, kde v roce 1993 vystudovala hudebně dramatický obor. „Hrála jsem matku Jánošíka v absolventské hře se zpěvy *Malované na skle*, reží-

roval to Zbyněk Srba a pozval ředitele zdejšího divadla Stanislava Mošu, který hledal nějakou mladou žabu. Pan Moša přišel až po mé hlavní písničce, nicméně jsem ho nějak zaujala, i když moje zásadní vystoupení neviděl. Nabídl mně tehdy angažmá, “ vzpomíná se smíchem Markéta. V úvodu nelze nepřipomenout její cenu Thálie za herecký výkon v inscenaci *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) v roli Lízy Ďulínkové z roku 1999 a také pra-

Moša sumarizoval – titulů bylo uvedeno za tu dobu osmačtyřicet. Vedete si nějaké zápisky, deníček, v čem a kdy jste hrála?

Nemám přehled, v kolika inscenacích jsem hrála, zápisky ani statistiky si nevedu. Samozřejmě nezapomenutelné je úplně první slavné a krásné představení, muzikál *Hair* (*Vlasy*) v režii Dodo Gombára. Na nové scéně ve větším prostoru musíme používat jiné výrazové prostředky. Na mnohem menší Činoherní scéně jsme před-

Hudební scénou jsme museli polidštit.

videlné umístování na předních příčkách v divácké anketě Křídla. Ona ani její manžel, herec a režisér Stanislav Slovák, nejsou zajímají pro bulvár, zato v Městském divadle Brno a vůbec v divadelním světě patří oba ke stálicím, o angažmá v Praze nemají zájem.

Jak jste se Stanem spolu dlouho?

Patnáct let, brali jsme se před čtrnácti roky. Datum vymyslel Stano, svatbu jsem dostala k narozeninám 13. ledna, abych si nemusela pamatovat dvě data, protože s čísly mám problémy. *Přesně před osmi roky, taky v lednu, jsme si spolu povídali v Dokořánu o vašem Tadeáškově, tehdy mrněti. Táhne dnes ke kumštu?*

Tadeášek má osm let, chodí do třetí třídy a je strašně šikovný na muziku. Jde mu taky malování, hraje fotbal a florbal. Hraje dva roky na klavír, ale do přehrávání klasiky, teď zrovna Haydna, ho musíme trošku nutit. Sám od sebe ale hraje lehčí žánry, má rád rokenrol, táhne k džezu, do hudební nauky začal chodit už v pěti letech. Je šikovný, ale herec z něj, doufám, nebude, nemá k tomu sklony.

Žádné dětské role tady v Městském divadle Brno? Nenutíme ho k tomu, když bude chtít, najde si cestu sám. Chceme, aby měl normální život, myslím, že divadlo není úplně svět pro děti. Do divadla chodí jako divák.

Před deseti lety byla slavnostně otevřena Hudební scéna zdejšího divadla, svého času jediný důstojný stánek v zemi pro velké muzikálové produkce. Na oslavách loni v říjnu pan ředitel

tím ze světových muzikálů hráli jen *West Side Story* a *Cabaret*, zatímco otevření Hudební scény znamenalo přívál nových, slavných a obrovských muzikálů z Anglie, z Broadwaye, se kterými jsme dosud neměli možnost se potkat.

Jaké to bylo začínat na moderně vybaveném jevišti Hudební scény? Byly nějaké problémy nebo něco, co hercům třeba i vadilo, nebo si museli zvykat?

Pro nás to bylo něco nového, protože tam všechno jezdilo, blikalo a než se to úplně ochodilo, tak se někdy stalo, že se nějaký jevištní vůz při představení zasekl. Párkrát se stalo, že vyjel úplně až na poslední chvíli, jednou jsme dokonce i přerušili představení.

*S Rastislavem Gajdošem
v muzikálu DUCH,
režie: Stanislav Moša*

*V komedii Dvojitá rezervace,
režie: Stanislav Slovák*

Všechny nové divadelní prostory se musí polidštit. I tady chvíli trvalo, než jsme se na jevišti a v zákulisí tohoto zprvu neosobního, i když krásného divadla zabydleli. Samozřejmě, že si každý herec musí dávat na jevišti hodně pozor. Na jezdící velké vozy, kulisy, mohlo by se cokoli stát. Když ale zkusíte hned od začátku, naučíte se pohyb kulisy, ostatně kluci technici nás taky upozorňují na bezpečí.

Pokud vím, stal se za celých deset let na jevišti jen jeden úraz, vašemu pražskému kolegovi Janu Ježkovi při říjnové premiéře muzikálu Mozart! v režii vašeho manžela. Byla to v pořadí třináctá česká premiéra zahraničního díla na Hudební scéně, abychom „potěšili“ pověřivé.

Pan Ježek hrál Leopolda Mozarta, poranil si nohu, odvezla ho sanitka. V sále byl přítomen i jeho alternant Michal Šebek, jenž, ač zjevně otřesen, pohotově zaskočil a představení se dohrálo jen s půlhodinovým zpožděním. Seděla jsem před výstupem zrovna v kuřárně, všichni jsme mysleli, že pan Ježek má s nohou něco mnohem vážnějšího, byl to hrozný zážitek. Naštěstí nakonec všechno dopadlo dobře. Ale opravdu to byl jen jediný takto vážný případ. *Říkáte, že ve velkém prostoru musí herec přidat. Jak je to s mluveným slovem, pomyslíme-li na poslední řady?*

Řeč je přízvučována, asi by se takové hlediště neukřičelo. Možná by to někteří z nás uřvali,

ale akustika Hudební scény není na mluvené slovo, nýbrž na zpěv a hudbu.

Poznáte v tak velkém hledišti se sedmi sty místy rozdíl mezi publikem – třeba premiérovým a lidmi, řekněme, odjinud?

Nelze to jednoznačně říci, většinou bývá obecenstvo namícháno, máme předplatitelské skupiny. Ale už na Činoherní scéně jsme měli některé typické skupiny diváků pojmenovány, nebudu říkat jak, abych se někoho nedotkla. Výborná je skupina, která se ráda baví a dobře reaguje, pak jsou takoví, kteří jako by v hledišti ani nebyli. Vypozorovali jsme také, že záleží na dnu v týdnu, jak se lidé dokáží bavit. V pondělí i v úterý bývají diváci klidnější, čím více se blíží víkend, tím více se radují, více reagují. Ale nelze to bagatelizovat a neplatí to samozřejmě pokaždé. Lépe se reakce diváků poznají při komediích, naopak při muzikálu to není tak snadné. Ovšem neznamená, že jestliže se při muzikálu nepíská a neřve, že je to špatné publikum. Specifická bývají zakoupená představení, lidé reagují spíše méně. Úplně uvolněné nebývá ani premiérové publikum, je takové snobštější. Ale ani my nejsme uvolnění, premiéra bývá většinou velmi nervózní představení, všichni se obvykle urputně snažíme. V reprízách jsme už uvolněnější. Mám reprízy raději, i když na premiéru se člověk taky těší. Je to pocit velké zodpovědnosti.

Co vůbec pro vaše divadlo znamenalo takové rozšíření o mnohem větší Hudební scénu?

Půlku svých rolí jsem odehrála na Činoherní scéně, znamená pro mě strašně moc, tam byly moje začátky. Před otevřením Hudební scény jsme byli malým divadlem, bylo nás pětadvacet, všichni jsme se znali, bylo to takové domácíjší. Dnes už jsme velký kolos, ano, samozřejmě se navzájem známe, ale je nás tolik, že každého neznám tak osobně jako v menším divadle. Vlastně nevím, kolik nás teď přesně je, určitě ale více než dvakrát tolik, jsme přece tři soubory. V dobách menšího divadla jsem byla mladá, v divadle jsem trávila spoustu času, teď už mám rodinu. S kolegy ráda posedím, tu atmosféru tady miluju, je pro mě důležitá, ale žiju už trochu jiný život.

Otázka, která nesmí chybět: Na které role nejraději vzpomínáte? Vaši obdivovatelé a vůbec lidé znalí divadla vědí, že vždy vzpomenete na Markétku v muzikálu *Bastard* uvedeném ještě na Činoherní scéně. Připomeňte, prosím, i role na velkém jevišti.

Markétka je pro mě stále jedna z nejvýznamnějších rolí, protože byla moje první muzikálová. Já jsem tehdy nepředpokládala, že v nějakém muzikálu budu hrát, protože jsem vystudovala činohru. Ano, mám hudebně dramatický obor, učila jsem se zpívat, jenže muzikály v té době moc nefčely. Začínaly vlastně v době mých začátků v Brně. Měla jsem potom krásné role, ani nevím, jestli si na všechny vzpomenu. Samozřejmě zlovouou postavou byla Líza Ďulínková v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) v režii pana ředitele Moši. Je to k nevíře, tuto inscenaci pořád hrajeme. Nezapomenu na Mariu ve *West Side Story*. Ráda jsem měla titulní roli v muzikálu *Radúz a Mahulena*. A pak přišla Hudební

scéna. Obrovským zážitkem byla Jane v *Čarodějkách z Eastwicku*. Bylo úžasné, že jsem si konečně mohla zahrát s kolegyněmi, s nimiž jsem dosud jen alternovala. *Čarodějky* už hrajeme málo, ale pořád je udržujeme. Hodně pro mne znamenala také Nancy v *Oliverovi!* – to už byla dramatická postava, i když ještě pořád naivka. V době studií jsem ráda četla Hugův román *Bídníci*, patřil do mé puberty. A když jsem slyšela o muzikálu a poslechla si muziku, bylo mým srdcovým přáním zahrát si v něm. Přihlásila jsem se v Praze do konkurzu a dělala tam ve druhém uvedení Eponinu. Teď už jsem drobet zestárla a u nás v Brně jsem hrála Fantinu. Jsem ráda, že jsem to zažila.

Ještě připomenu vámí skvěle ztvárněné postavy v inscenacích *Manon Lescaut* a *Tři sestry*. A také *Julii* v *Shakespeareově tragédii*.

Tři sestry byly mou oblíbenou inscenací, hrála jsem nejstarší sestru. Právě Olgou jsem se začala „přehrávat“ z naivky do dospělé. Přiznám se, že od svého nástupu do divadla jsem trnula, jestli se mně to podaří, měla jsem z toho velký strach. Není vůbec lehká záležitost hrát naivky, já jsem měla strach z přeměny už deset let dopředu, ale myslím, že se mi to snad docela povedlo. Naivky a děti jsem hrála do otěhotnění, dnes už hraju i jiné

*S Hanou Kovářkovou
v komedii *Dvojitá rezervace*,
režie: Stanislav Slovák*

postavy. Třeba Paní Johnstonovou v osudovém a magickém muzikálu *Pokrevní bratři*, měla jsem tu roli moc ráda. Také Audrey v *Kvítku z horroru* a samozřejmě Winifred Banksovou, maminku v muzikálu *Mary Poppins*. Obrovským zážitkem nejen pro mě byly nádherné reakce dětí v představeních pro školy. Brečeli jsme dojetím, když těch sedm set děček tleskalo, smálo se, vykřikovalo a ve tvářích mělo nadšení. Z novějších rolí je nádherná postava Ody Mae Brownové v muzikálu *DUCH*.

V té roli se vyřádíte...

Ano, a taky Andrea Březinová a Zdena Herfortová. Pan režisér nám řekl, že nám v ničem nebrání, že si máme roli užít. Tak si užíváme, každá po svém. Ze začátku jsem měla trochu strach, bála jsem se, že lidi budou srovnávat s výkony herců ze slavného filmu režiséra Jerryho Zuckera a scenáristy Bruce Joela Rubina z roku 1990, totiž s Whoopi Goldbergovou, která dostala Oscara. Nemáme takový specifický projev jako černoši, říkala jsem si. Ale brzy jsem se uvolnila a začala si té role pekelně užívat. Dodám jen, že film a divadlo nelze srovnávat, používají úplně jiné výrazové prostředky. Já sama nevyhledávám filmy, podle kterých děláme inscenaci.

Čarodějky hrajete málo, jak říkáte. Co to znamená pro hereckou paměť? Vybaví se texty a všechno ostatní po roce?

Člověk má trochu nervy, ale tělo i mozek si pamatují dobře nazkoušené věci. Zrovna tahle inscenace je nazkoušena dobře a mně ani nepřijde, že bych se musela nějak hodně moc učit a brutálně se na to připravovat. Ale není to nic příjemného oprašovat po roce. Máme vždy jen jednu oprašovačku – a hned hrajeme. Doma se před zkouškou samozřejmě připravím, texty si opakuju při venčení psů, nebo když usínám. Paměť si pravidelně procvičuju. Doufám, že mně to k něčemu jednou bude, že mě nepřemůže Alzheimer nebo stařecká demence.

Novináři se rádi ptají na vysněnou roli. Jak je to obecně? Musí herec jen pasivně čekat, nebo má možnost někoho ovlivnit, aby se takové role dočkal, třeba dramaturga, principála? Jak to děláte vy?

Každý to dělá po svém. Jsem taková povaha, že kdybych si o něco řekla, měla bych pocit, že jsem si to nezasloužila. Vadilo by mně pomýšlení, že si mě režisér dobrovolně nevybral. Nevím, jestli to souvisí se svědomím, nebo s menším sebevědomím, s pochybnostmi o sobě... Vždycky jsem šťastná, když dostanu úkol od režiséra, že je to jeho nápad oslovit zrovna mě. Dosud jsem si o žádnou roli ne-

řekla, a jsem ráda. Mám samozřejmě pár snů, ale nijak velkých. Když jsem si něco hrozně moc přála, cítila jsem pak moc velkou zodpovědnost. Už na konzervatoři jsem si vysnila navivku v *Manon Lescaut* a hned druhou nebo třetí sezónu tady v Městském divadle Brno se tato role taky poštěstila. Jenže pocit zodpovědnosti byl tak velký, že mi hodně dlouho trvalo, než jsem se dokázala do role normálně dostat. Do premiéry jsem to naštěstí stihla. Pokaždé začínám od začátku, zodpovědná jsem ke každé své postavě.

Přesně před osmi roky jste mně odpovídala na stránkách Dokořánu na méně zdvořilou otázku, zdali nemá stále mladá a krásná herečka, ale již s dítětem, trošku obavy z mladších a temperamentních kolegyní? Odpověděla jste moc pěkně, proto zůstanu nezdvorným a zeptám se znovu.

Máme tady o dvacet let mladší kolegyně, stárnutí je přirozená věc. Byl by nesmysl, abych se ve svém věku snažila hrát stále mladé krásavice. Jsem ráda, že už zase mám nějaké zkušenosti. Mám krásné role; samozřejmě, že v činohře i v muzikálu je jich pro můj věk už drobet málo, více se píše pro chlapy a pro mladé holky než pro zralé a starší ženy. Jsou i krásné inscenace o starších ženách, je jich ale už méně.

Mimochodem, role Ody Mae Brownové v muzikálu DUCH asi nemá autorem předepsaný věk pro herečku?

Ano, mezi Andreou Březinovou a Zdenou Herfortovou je poněkud věkový rozdíl, ale ničemu a nikomu to nevadí. Jsou takové univerzální role. Já jsem se Zdenou alternovala poprvé v roli Slepice v *Ptákovinách*. Také tam nezáleželo na věku herečky. Musím říct, že konkurence mladých se fakt nebojím, jsem už někde jinde, nemůžu si stěžovat.

Vaši nejnovější rolí je Greta v osvědčené komedii Voskovce, Wericha a Ježka Těžká Barbora. Tentokrát je to jen dvouvýstupová malá role, na jevišti jsem krátce v první a druhé půlce. Hra Voskovce, Wericha a Ježka je dnes tak

strašně aktuální, že bude mít lidem co říct. V souvislosti s děním na Ukrajině i jinde.

Váš manžel Stano Slovák Těžkou Barboru režiruje. Jak zvládá roli režiséra a manžela herečky zároveň?

Myslím, že to zvládá dobře. Jako režisér si mě občas i obsadí, mám radost, že ztratil dřívější předsudky, měl problém obsazovat mě i svou sestru Svetlanku Janotovou. Poprvé jsem hrála v jeho režii v *Mozartovi!*. Ale vždycky mně dával jen menší figury a vlastně loni jsem dostala poprvé pěknou větší roli, Joannu Markhamovou v komedii *Dvojitá rezervace*. Možná je na mě Stano trochu tvrdší než na ostatní. Jsem ráda, že mně nenadržuje, nemazlí se se mnou. Snaží se být spravedlivý. Je výborný také jako manžel a tatínek. Kromě své práce na JAMU trénuje u nás v Modřicích mladší přípravku fotbalistů, i našeho Tadeáška, ale on to bere jako super odpočinek. Dokonce ještě hraje fotbal za Modřice B, občas vypomůže i v áčku. Jako režisér teď více sedí, takže pohyb venku mu prospěje.

Ještě na starém bytě v Brně jste mívali tři psy, jak jste na tom teď v Modřicích?

Než jsme se před pěti roky stěhovali, umřela nám nalezená dobrmanka, prožila s námi deset let. Loni nám uhynuli kokršpaněl Oscar a setrivr, jak říká manžel – bastardík, Sunny. Dnes máme entlebušského salašnického psa, jmenuje se Gipsy a podle toho se trošku i chová. V Modřicích mu přezdívali Semir, protože nám jednou utekl a pobíhal po dálnici. V létě jsme se ujali nalezené fenky německého ovčáka, jmenuje se Esmeralda, možná je smíchaná s československým ovčákem, je krásně dlouhonohá. A ještě máme kočku Andulu.

Co jste si přála pod stromček a k ledným narozeninám?

Abychom byli dál šťastná rodina.

*Text: Jan Trojan,
foto: jeř Kratochvíl*

Upozornění pro abonenty Sezónního předplatného 2014/2015

Vážení,

někdy se to v živém divadle stává... bohužel jsme byli nuceni z různých důvodů přistoupit ke změně dvou titulů v rámci letošní nabídky Sezónního předplatného 2014/2015. Věřte, že to nečiníme rádi, nicméně divadlo je neuvěřitelně živý a rušný organismus, ve kterém se někdy podobným posunům zkrátka nevyhneme. Obě tyto změny ovšem činíme s nejlepším svědomím, že vám, našim divákům, i po této proměně nabízíme stejně hodnotná díla, jaká jsme vám slibovali.

Namísto krimi komedie *Bláznivé nůžky* se můžete těšit na českou premiéru současné brilantní francouzské konverzační komedie Matthieua Delaporteho a Alexandra de La Patellièra nesoucí prostý název *Jméno*. Děj se totiž odvíjí od výchozí situace, v níž se rodiče rozhodnou pojmenovat své budoucí dítě poněkud problematickým jménem. Světovou premiéru potom bude mít na naší Hudební scéně nový původní muzikál úspěšného německého skladatele Ralpa Siegela *Johnny Blue*, ke kterému napsal scénář Stanislav Moša. Muzikál o slepém zpěvákovi, kterému ďábel v ženském těle nabídne vrátit zrak výměnou za jeho duši, nahradí původně avizovaný muzikál *Prodaný smích*.

Pevně věříme, že si spolu s námi obě nové inscenace užijete. A již nyní vám můžeme slíbit, že oba původně avizované tituly uvedeme v příští sezóně, tedy v rámci Sezónního předplatného 2015/2016 – krimi komedie *Bláznivé nůžky* se 12. 9. 2015 stane prvou premiérou nové sezóny a 23. 1. 2016 dorazí na jeviště naší Hudební scény muzikál *Prodaný smích*.

Strýček Váňa

hořká
každodenní komedie
obyčejných lidí

Činoherní scéna

19. a 20., 26. a 27. ledna 2015

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemědělských nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jan Mazák, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

Heinrich von Kleist:

PRINC HOMBURSKÝ

Z her největšího dramatika německého romantismu Heinricha Kleista se na českých jevištích nejčastěji hraje komedie *Rozbitý džbán*, v Německu samém však za Kleistovo vrcholné dílo platí romantické drama *Princ Homburský*. Vypráví příběh mladého válečného hrdiny, snílka, který je zamilován do kurfiřtovy dcery Natálie, a kurfiřt sám jejich láске přeje. Jejich naprosté štěstí však ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii přeslechne při válečné poradě nejvyšší rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do zakáza-

ného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu je však odsouzen k smrti. Mezní situace vede prince k zásadnímu přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával. Válečná událost se proměňuje ve velké drama o lásce, cti a spravedlnosti. Pro tuto inscenaci připravili zcela nový překlad Václav Cejpek a Monika Kučerová.

Režie: Micoláš Tyc

Hrají: Lukáš Janota, Viktor Skála, Eliška Skálová, Lenka Janíková, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Jiří Mach a další.

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jeļenu. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. pá	18.00	Težká Barbora	
3.1. so	19.00	Težká Barbora	
4.1. ne	19.00	Težká Barbora	D
5.1. po	19.00	Mrtvé duše	AB1
6.1. út	19.00	Mrtvé duše	AB2
7.1. st	19.00	Princ Homburský	AB3
9.1. pá	18.00	Brouk v hlavě	
10.1. so	18.00	Brouk v hlavě	
11.1. ne	18.00	Podivný případ se psem	
12.1. po	19.00	Jakub a jeho pán	

*Jakub
a jeho pán*

13.1. út	19.00	Princ Homburský	A2
14.1. st	18.00	Princ Homburský	SP
15.1. čt	19.00	Težká Barbora	C4
16.1. pá	19.00	Težká Barbora	AB5
17.1. so	19.00	Dokonalá svatba	
18.1. ne	18.00	Dokonalá svatba	
19.1. po	19.00	Strýček Váňa	A2015
20.1. út	19.00	Strýček Váňa	M2015
21.1. st	21.00	Riverside Drive	
25.1. ne	18.00	Charleyova teta	
26.1. po	19.00	Strýček Váňa	X2015
27.1. út	19.00	Strýček Váňa	T2015
28.1. st	19.00	Dvojitá rezervace	Z2015
29.1. čt	19.00	Dvojitá rezervace	R2015
31.1. so	19.00	Dvojitá rezervace	

Hudební scéna

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

2.1. pá	14.00	Noc na Karlštejně	
2.1. pá	19.00	Noc na Karlštejně	
3.1. so	14.00	Noc na Karlštejně	
3.1. so	18.00	Noc na Karlštejně	

Noc na Karlštejně

4.1. ne	18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
19.1. po	14.00	Let snů LILI	
19.1. po	19.00	Let snů LILI	A1/AB1
20.1. út	19.00	Let snů LILI	C2/E2
21.1. st	19.00	Let snů LILI	A3/AB3
22.1. čt	19.00	Let snů LILI	A4/AB4
23.1. pá	19.00	Let snů LILI	C5/E5
24.1. so	19.00	Let snů LILI	P
25.1. ne	19.00	Let snů LILI	D/E7
26.1. po	19.00	Let snů LILI	
27.1. út	19.00	Let snů LILI	A2/AB2
28.1. st	18.00	Let snů LILI	SP
29.1. čt	19.00	Let snů LILI	C4
30.1. pá	19.00	Let snů LILI	zadáno
31.1. so	14.00	Let snů LILI	
31.1. so	19.00	Let snů LILI	A6/AB6

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

Hudební scéna

 10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

2.2. po 19.00	Dokonalá svatba	
3.2. út 19.00	Dokonalá svatba	
6.2. pá 14.00	Skleněný pokoj	
6.2. pá 19.00	Skleněný pokoj	C5
7.2. so 19.00	Skleněný pokoj	P
8.2. ne 19.00	Skleněný pokoj	
9.2. po 19.00	Skleněný pokoj	A1
10.2. út 19.00	Skleněný pokoj	C2
11.2. st 19.00	Těžká Barbora	A3
12.2. čt 19.00	Těžká Barbora	AB4
13.2. pá 19.00	Těžká Barbora	E5
14.2. so 19.00	Skleněný pokoj	A6
15.2. ne 19.00	Skleněný pokoj	E7
16.2. po 19.00	Mnoho povyku pro nic	Divadlo v Dlouhé, Praha
17.2. út 19.00	Mrtvé duše	E2

18.2. st 18.00	Podivný případ se psem	P18
19.2. čt 18.00	Podivný případ se psem	PP1
20.2. pá 18.00	Podivný případ se psem	PPP
21.2. so 19.00	Donaha!	
22.2. ne 18.00	Donaha!	
23.2. po 19.00	Skleněný pokoj	AB1
24.2. út 19.00	Skleněný pokoj	AB2
26.2. čt 19.00	Princ Homburský	A4
27.2. pá 19.00	Princ Homburský	AB5
28.2. so 19.00	Princ Homburský	AB6

1.2. ne 14.00	Let snů LILI	
1.2. ne 18.00	Let snů LILI	
2.2. po 18.00	Let snů LILI	
3.2. út 18.00	Let snů LILI	
4.2. st 19.00	Let snů LILI	
5.2. čt 18.00	Let snů LILI	
6.2. pá 19.00	Let snů LILI	A5/AB5
8.2. ne 18.00	Kočky	
9.2. po 19.00	Kočky	
11.2. st 19.00	Noc na Karlštejně	
12.2. čt 18.00	Noc na Karlštejně	
13.2. pá 19.00	Noc na Karlštejně	
14.2. so 14.00	Noc na Karlštejně	
15.2. ne 14.00	Noc na Karlštejně	
17.2. út 18.00	Don Juan	
18.2. st 19.00	Don Juan	

21.2. so 19.00	DUCH
22.2. ne 14.00	DUCH
22.2. ne 19.00	DUCH
23.2. po 19.00	DUCH
24.2. út 18.00	DUCH
25.2. st 19.00	DUCH
26.2. čt 18.00	DUCH
27.2. pá 19.00	DUCH
28.2. so 14.00	DUCH
28.2. so 19.00	DUCH

Robin Hawdon:

DOKONALÁ SVATBA

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbývá než ji okamžitě ukrýt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Jana Musilová, Zdeněk Bureš.

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot:
KOČKY

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestižnější světová ocenění – dvakrát Grammy a sedm Cen Tony, což jsou ceny znamenající ve světě hudby a divadla totéž co ve filmu Oscar. Lloyd Webber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné ver-

šované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl. Umělecký soubor i technické podmínky Hudební scény MdB jsou pro výjimečnou inscenaci muzikálu *Kočky* jako stvořené...!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Alena Antalová nebo Hana Holišová, Petr Gazdík, Andrea Březinová nebo Svetlana Janotová, Ivana Vaňková, Dušan Vítázek, Jiří Mach, Lukáš Vlček, Aleš Slanina, Lenka Janíková nebo Hana Kovářiková a další.

Mark Haddon, Simon Stephens

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens.

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jině, mnohem větší pátrání...

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Hana Holišová, Alena Antalová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

Nemožné se stalo možným.

- › **Aktivní parkovací asistent**
Parkování na místě, které ani nevidíte?
Nový Ford Focus sám najde i to nejskrytější
místo a pak v něm sám zaparkuje.

NOVÝ FORD FOCUS
již za **336 990 Kč**

oficiální partner Městského divadla Brno:

Ford CAREnt, a.s.

Bělohorská 46, Brno
www.carent.cz

tel.: 548 14 14 14
e-mail: info@fordcarent.cz

ČERT TĚ VEM

Natálie GROSSOVÁ

V září měla Natálie Grossová teprve dvanáct. Ovšem zkušeností z divadelních prken má na rozdávání, stejně jako té zvláštní „divadelní“ energie, kterou zná každý, kdo propadl kouzlu prken, jež prý znamenají svět. Když se řeč stočí na školu a učení, není neposedné tmavovláscce až tak moc do řeči. Ovšem, jakmile se debata vrátí k divadlu a především k muzikálu, je drobná dívka, která si říká Naty, k nezastavení. A není se co divit. Už v šesti začala zpívat v Kühnově dětském sboru, od devíti to zkouší sólově. Ne snad, že by chtěla být zpěvačkou, ale jak zcela vážně poznamenává, pro muzikál je zpěv asi to nejdůležitější. „No a taky tanec a pohyb vůbec,“ dodává a současně hledá oporu své pravdy u o pět let starší sestry Denisy.

Natálka je v poslední době v Brně skoro jako doma v Praze. Právě ve zdejším Městském divadle, o kterém prý už i ve svém věku slyšela jako o kolébce českého muzikálu (jak divně to zní z úst dvanáctileté dívky), bude totiž vystupovat v hlavní roli

rodinného pohádkového muzikálu *Let snů LILI*.

„Zatím asi nejvíc vzpomínám na moji první roli malé Cosetty v *Bídnicích*. Toto ale bude asi ještě náročnější. No, ono se to zase asi tak moc srovnávat nedá. Ale je tady hodně zpívání, textu mám taky dost. Je to prostě dobrý a já to miluju. A na každou zkoušku i představení se fakt těším. Ani vstávání při cestě do Brna mně nevadí,“ mudruje Natálka, která si na nudu opravdu nemůže stěžovat. Vždyť mimo postavy Lily, která se dostane kouzlem do světa Elfů, skřítků a jiných pohádkových bytostí, ještě hraje v pražském Národním divadle v roli malé Bystroušky, u pana Suchého v Semaforu vystupuje v muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů*, a ještě v dalších dvou představeních.

Jak probíhal konkurz v Brně?

„Když jdu na konkurz, třeba na tento, nebo i na jiný, trochu trému mám, ale jinak jsem v pohodě. Tady jsme museli zpívat písničku, kterou jsme od komise dostali, a pak jsme taky museli tancovat podle paní, která nám před-

vedla, co máme tancovat. No a pak jsem postoupila do dalšího kola,“ popisuje celkem jednoduše výběr Naty, která má svůj velký sen. Hrát divadlo, tancovat, zpívat a taky se třeba dostat do filmu a televize, jak spontánně vyjmenovává. Mimo zpívání, tance a divadla se také věnuje na vrcholové úrovni stepu. Právě v této disciplíně má velký vzor ve starší sestře, která už mezi dospělými patří ke světové špičce a je několikanásobnou mistryní světa. „Trénujeme často společně,“ dodává Denisa, která v muzikálu *LILI* vystupuje v taneční a pěvecké skupině a v pražském Divadle Hybernica ještě hraje – podobně jako mladší sestra – v company v *Marii Antoinettě*.

A jak se takový záběr dá skloubit se školními povinnostmi?

„No dost těžko, mám osobní studijní plán a s matikou to není zrovna nejlepší,“ přiznává Natálka. To Denisa, která se věnuje mimo jiné studiu jazyků, se školou žádné problémy nemá. „Je to šprtka,“ dodává se smíchem Natálka.

Práce na muzikálu sestry, které mají rovněž společnou učitelku zpěvu, baví, i když obě přiznávají, že pokud už někdy mají čas na sledování televize, pak mají nejraději klasické pohádky. O vánočních svátcích, kde se mimochodem u Grossů podává místo kapra smažený okoun s bramborovým salátem, jednoznačně rok co rok vítězí *Tři oříšky pro Popelku*.

Je vůbec něco, co Natálce, která zjevně propadla divadelnímu kouzlu, na tak trochu komediantském životě vadí?

„Teď je to hlavně to cestování mezi Prahou a Brnem. Ta dálnice je hrozná. Kvůli zkouškám do divadla v Brně jsme jezdily i trikrát týdně a dost často si postojíme v kolonách. Ještě že máme tak hodnou maminku,“ chválí obě sestry mámu, která je v zájmu o divadlo a tanec zjevně všemožně podporuje a vlastně pro ně pracuje i jako manažerka. I když, jak sama paní Šárka dodává, bude zřejmě brzo muset vzhledem ke stále vzrůstajícímu počtu aktivit dcer přenechat část profesionálnímu agentovi.

A jak si svoji mámu a manažerku a také tancikářku mladé „umělkyně“ plati?

„No přece pusinkama,“ odpovídají se smíchem. Zároveň však doplňují, že právě maminka je pro ně asi tím nejdůležitějším kritikem. A Natálka se netají tím, že občas nepohrdne nějakým tím plyšákem jako odměnou za předvedený výkon. Sestry milují na divadle nejvíce muzikál, starší Denisa má však přece jen už jasnější představy o svém budoucím životě. „Sice hodně tančím, ale věnovat bych se chtěla především zpěvu. Už rok se svůj zpěv snažím posunout co nejdál. Sice bych se asi nepřihlásila do žádné talentové soutěže, ale chtěla bych dobře zpívat například v divadle v muzikálech,“ říká Denisa, která je trojnásobným mistrem světa ve stepu a k tomuto umění svými úspěchy vlastně přivedla i mladší Natálii.

Sestry se mezi sebou tu a tam vyjadřují i k práci režisérů, se kterými se setkaly. Vede mezi nimi jednoznačně pan Jiří Suchý ze Semaforu a pak také Petr Gazdík z Brna. „Ten nikdy nekřičí, ani nezvyšuje hlas, nemluví sprostě. On je prostě takový fajn slušný a hodně se usmívá,“ doplňují se navzájem v hodnocení. Obě také mají velké společné přání. Chtěly by se co nejdříve podívat na nějaký dobrý muzikál do Londýna a Natálka má ještě jeden zcela konkrétní umělecký cíl. „Ježiš, já bych tak strašně moc chtěla jednou hrát ve *Fantomu opery*. To si fakt moc přeju. A hrát bych tam chtěla Kristýn,“ svěruje se se svými sny dvanáctiletá představitelka Lili.

O tom, že to sestry v působení na poli umění myslí zatím zcela vážně, svědčí i jejich další počín. Nazpívaly společně CD s klasickými vánočními hity *Vánoční pohlazení* a ke spolupráci na něm si přibraly i již zkušeného Martina Písaříka. Jak však jejich snažení bude pokračovat, na to si budou muset diváci přece jen ještě nějaký čas asi počkat. Vždyť jen málokterá hvězda se dokáže rozzářit během jediné noci.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jef Kratochvíl*

RODINNÉ STŘÍBRO

Petr GAZDÍK

Když vznikal tento rozhovor, Vánoce teprve klepaly na dveře. Opájete se sváteční atmosférou ale Petr Gazdík moc času neměl. Trochu ho vyšetřil, abychom se mohli sejít, i když to znamenalo, že si ani pozdní oběd nevychutná v klidu. Navíc si s příborem musel poradit jen pravou rukou, levé rameno si totiž večer předtím vykloubil při představení *Jekyll a Hyde*. Opustit jeviště ho to nedonutilo, dohrál 20 minut do konce první poloviny a teprve pak se nechal ošetřit... Hlavním tématem našeho rozhovoru se však stal muzikál *Let snů LILI* v jeho režii, který má v lednu premiéru.

Rodinný fantasy muzikál, což o to, pod tím si lze představit mnohé. Jak si ale vyložit informaci, že původně předloha Droomvlucht vznikla pro zábavní park Efteling v Holandsku?

Je to prý největší park v Evropě, ne-li na světě, dokonce snad větší než Disneyland... Já byl bohužel jen v divadelním sále, ne přímo v té zábavní části, mimochodem to divadlo vystavěli právě kvůli *Letu snů*. Příběh se stal jakýmsi koncentrovaným „dobrodružstvím“, které

jinak zažijete právě prohlídkou parku, který není typickým areálem plným atrakcí, ale nabízí výlet do říše fantazie mezi různými světy plnými elfů, víl, trollů... Přesný překlad *Droomvlucht* také podle odborníků zní *Útěk do snu*, ale to se nám nějak nezdálo, váhali jsme mezi *Letem snů* a jménem hlavní hrdinky a nakonec jsme to spojili do jediného: *Let snů LILI*.

Můžete přiblížit příběh, dá se s něčím srovnat?
Asi ano. Je to něco mezi *Mary Poppins*, *Pánem prstenů*, možná i *Harry Potterem*, a snad i trochu *Snem noci svatojánské*, protože tu vystupují Oberon a Titanie... Současně jde však o příběh zcela originální. Příběh s přesnou dávkou sentimentu, s krásnou hudbou, v původní verzi hraný na half-playback nahrávkou stopadesátiletého symfonického orchestru. My budeme hrát v novém aranžmá a samozřejmě naživo. Jedná se však o hudbu téměř filmovou, tedy i pro představení počítáme s orchestrem alespoň čtyřicetiletým. Pokud divadelní Bůh dá a nám se bude dařit, myslím, že by divák mohl prožít podobný zážitek jako například u *Mary Poppins*.

Hlavní hrdinkou je třináctiletá dívka, dětmi se to tam jen hemží. Jak jste je vybírali?

Kromě několika dospělých postav, které jsou obsazené kmenovými herci MdB jako jsou Milan Němec, Igor Ondříček, Alena Antalová nebo například Jana Musilová a další, jsme vlastně tentokrát skoro všechny ostatní hledali přes konkurs. A měli jsme velké štěstí, protože jsme našli hrozně šikovné děti.

Lili hraje Natálie Grossová, dcera bývalého politika.

Mnozí se nad tím příjmením stále pozastávají, jako by snad muselo jít automaticky o nějakou protekci. Popravdě mě to vždycky rozladí a považuji to za trapné. Natálku známe už z pražského uvedení *Mary Poppins*, kam se rovněž dostala po úspěšném konkursu. U nás byla tentokrát jednoznačně jedna ze dvou nejlepších. I přesto, že je stále pro roli Lili ještě trochu dětská, její pěvecké a taneční schopnosti jsou výjimečné. Objevem je také Katka M. Fialová, která s Natálkou alternuje. Konzervatoristka ze třetího ročníku, která je mistryní ve stepu, bravurně hraje na klavír a krásně zpívá. Mezi dětskými rolemi najdete i Pamelu Soukupovou,

dceru známého herce a dabéra, která alternuje s Berenikou Roseckou, která se sice slavným jménem chlubit nemůže, ale je neméně šikovná. Takže rozhodujícím při výběru byl skutečně pouze talent...

Vý jste ale konkursem hledali i babičku Amyru...

Takový věk babičky, jaký tato role vyžaduje, bohužel v souboru nemáme. Amyra je dcerou Oberona a Titanie, která v šestnácti odešla ze světa elfů, aby se postavila zlému trollovi. Rodiče ji již měsíc hledají, jenže ve světě lidí mezitím uběhlo padesát let. A protože jsme si přáli, i kvůli dětským divákům, zůstat co nejpravdivější, nechtěli jsme maskovat mladístvou padesátníci, abychom dodrželi rozdíl tří generací žen, které se v příběhu objevují.

Že se do konkursů hlásí hodně dětí, to je jasné, ale jaký byl zájem „babiček“?

Přihlásily se tuším čtyři, z toho dvě měly právě tak tak kolem padesátky... Jednu jsme však našli. Konkursu se zúčastnila i moje maminka a musím říci, že svým „vívorem“ Elfky i moc hezkým přednesem hlavní babiččiny písně mezi mými kolegy v porotě vyhrála – já jsem záměrně odešel (*smích*).

*S Janou Gazzdikovou
a Katkou Fialovou
na zkušebně při přípravě
muzikálu Let snů LILI*

Fantasy je takový zvláštní žánr, jedni ho až fanaticky milují, jiní zatracují. Jaký k němu máte vztah vy?

Upřímně, mě osobně fantasy v tom pravém slova smyslu příliš nebere, nikdy jsem tomuto žánru úplně nepropadl. Viděl jsem *Pána prstenů*, zkoušel ho číst, působil však na mě nějak „násilně“ – dobro a zlo tu bojuje až příliš tvrdě

(smích). Na *Harryho Pottera* se ale dívám rád. Ona taky *LILI* je mu bližší, i když jak jsem říkal, nejbližší má asi k *Mary Poppins*. O té jsme s nadsázkou říkali, že jde o „sociální drama v hávu hudební komedie“, a něco na tom je. Rovněž Lili má sice hodné rodiče, ale až příliš zaneprázdněné prací, sebou samotnými, stále ve spěchu, s nedostatkem času. Tak tráví chvíle kreslením své knížky o elfech. Zatímco babička ji v tom podporuje, otec ji žene k učení a spolužáci na Facebooku a dalších sociálních sítích ji ztrapňují. Takže se Lili stále více uzavírá do sebe, hledá si „svůj svět“, kde si může snít a být sama sebou. Díky babičce je však vržena do světa fantazie, který ale zmírání, neboť nedostatek víry v krásné, nadpřirozené bytosti tuto říší ničí. Není to jen pohádka, nýbrž příběh, který skrývá hlubší smysl a poslání v tom, že říká: „...pozor, ztrácíme-li víru v něco, co nás přesahuje, uvolňujeme tím cestu marastu a zlu...“ Negativní energie činí

i z neškodného nebezpečné, zatímco víra přináší naději, sílu a sounáležitost.

Na co z loňského roku nejraději vzpomínáte?

Na *Mladého Frankensteinu*, i když je mi trochu líto, že divácké „pochopení“ není zcela jednoznačné.

Jde o styl humoru, který běží na pozadí, kdy se hraje vážně něco, co je zcela absurdní. Tento

druh komedie je nám, zdá se, zatím poněkud vzdálenější. Český humor je v současnosti založen spíše na „jednoznačných“ vtipcích. Pro mne to byla však krásná práce, navíc korunovaná vynikajícími výkony mých kolegů. Taky rád vzpomínám na *Evitu*, kterou jsem měl možnost dělat v Ostravě. Viděl jsem tento muzikál mnohokrát u nás i ve světě a myslím, že se nám podařila skutečně výjimečná inscenace.

A na co se těšíte v roce 2015?

Samozřejmě na *Let snů LILI*.

A pak hned na činohru o pěti lidech, což bude ve srovnání s *LILI*, kde je i s orchestrem téměř 100 účinkujících, vysněná intimita (smích). Jde o novou francouzskou komedii *Jméno*. Uvidíme, co se rozehraje, když jeden z budoucích otců na večírku prohlásí, že jeho syn ponese jméno Adolf.

Dvě režie, a co brání?

Trošku jsem zase obsadil sám sebe do *Letu snů LILI*, že bych občas vypomohl Igoru Ondříčkovi a Milanu Němcovi jako tatínek, ale zatím se zdá, že oba mají pořád čas, chuť a jsou výborní. Tak musím čekat, až přijde pravá příležitost v pravou chvíli. A doufám, že se tak stane, neb se mi po pořádném bytí na jevišti někdy stýská, to se přiznám (smích).

*Text: Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvíl*

DOKUMENT DIVADELNÍ HOUŽEVNATOSTI

Dne 4. října 2014 připomnělo si Městské divadlo Brno desetileté trvání své Hudební scény (HS). V průběhu rozmáchlého slavnostního koncertu, v němž bylo mj. ukázkami zaznamenáno všech 48 (!) zdejších premiér, došlo i na slavnostní křest knihy *10 let Hudební scény Městského divadla Brno*. Pohotově editovanou, bezmála dvousetstránkovou jubilejní publikaci na křídovém papíře (náklad 800 výtisků), dodržující osvědčený formát zdejších pravidelně vydávaných sezónních ročenek, redigovala dramaturgyně Klára Latzková za spolupráce výtvarnice Andrey Kučerové. Sličná a přitažlivá grafická úprava Petra Konečného vhodně využila nejen obálkovou ilustraci Adolfa Borna, ale především okolo 450 barevných fotografií, převážně od rodinného tandemu Jefa a Tina Kratochvilových. K jednotlivým oddílům jsou přiřazovány velmi promyšleně, s přesným zapojením do příslušných textů.

Pravidelným i příležitostným návštěvníkům HS (na 1 855 představeních jich bylo údajně 1 140 697), ale také divadelním historikům poskytuje přehledně koncipovaná kniha jak dostatek spolehlivých faktografických informací, tak možnost osvěžit si divácké zážitky a vzpomínky právě prostřednictvím velkoformátových i menších snímků. Úvodní slovo (a závěrečné poděkování) náleží dlouholetému řediteli MdB, uměleckému šéfu činoherního souboru, režiséru, autoru a hlavnímu inspirátorovi celého projektu Stanislavu Mošovi. Připomíná, za jakých okolností průběhem devadesátých let myšlenka na zbudování nové moderní HS s podporou parlamentu i tehdejšího ministra kultury Pavla Dostála krystalizovala, provázena ekonomickými problémy navyšovaného rozpočtu i nepřejícnou závistí. Samotná výstavba pokračovala však už po-

měrně rychle: od položení základních kamenů (symbolicky přivezených z newyorské Broadwaye a z Dolních Věstonic) 17. listopadu 2001 po dokončení jednoho ze stále nejmmodernějších divadelních domů Evropy (odměněného několika cenami) uplynuly necelé tři roky.

Jeho kvality (stavební, špičkové technické i akustické) z odborného hlediska v kostce prezentuje jeden ze dvou autorů a projektantů HS ing. arch. Jozef Kubín (jeho spolupracovník ing. arch. Roman Mach již zemřel). Ve vnitrobloku téměř v centru Brna se – spolu s dalšími provozními objekty – zrodilo návštěvnícky komfortní amfiteátrové hlediště pro 670 diváků. Jednotlivé fáze stavby názorně dokumentuje mozaika fotografií. Hned za kompletním „tablem“ premiérových plakátů najdeme nejdelší oddíl, totiž chronologicky seřazené „defilé“ všech datovaných premiér se soupisem tvůrčích týmů a celých hereckých obsazení, počínaje světoznámým titulem *Vlasy* a konče letošním květnovým nasazením domáciho muzikálu *Don Juan*. Další těžšíst knihy pak tvoří přehledově syntetizující stať soustavného sledovatele obou scén MdB doc. Petera Stoličného, po historickém exkurzu povětšinou pochvalně charakterizující sezónu po sezóně všechny premiéry HS. Tento objektivizující pohled vyvažuje z interního zorného úhlu partie nazvaná Jak šel čas s Hudební scénou očima (a perem) Stanislava Moši; tvoří ji opět chronologicky uspořádaný výběr ředitelových vyznání, postupně otiskovaných během období 2000–2014 v přírodním měsíčníku MdB *Dokořán*, redigovaném Jefem Kratochvilem. Dokumentární textové fotografický sumář společných a individuálních tvůrčích úspěchů MdB („síň slávy“ v etapě 2001–2014) vystřídá repertoárový přehled HS se statistikou reprízovosti a daty premiér i (případných) derniér.

Jubilejní „desetiročenka“ MdB je vítaným ohlédnutím za dosavadní, doma i v zahraničí úspěšnou činností Hudební scény. S rezervo-

árem talentovaných a profesně připravených absolventů JAMU může do příštích uměleckých dekád pohlížet s oprávněnou sebedůvěrou.

Vít Závodský,
KAM v Brně, prosinec 2014

PRAVDA JE, ŽE MNĚ NA ZEMI NEBYLO POMOCI

Heinrich von Kleist se na evropská jeviště vrací ve vlnách. *Princ Homburský* spíše vzácně. Autory nového překladu Václava Cejpa a Moniku Kučerovou pobídly možná inscenace v Londýně (2010) a Salcburku (2012). Jisté je, že poslední drama německého klasika se po letech objevuje v režii Mikoláše Tyce na jevišti brněnského Městského divadla.

Hrají bez patosu

Princ Homburský je zvláštní drama. Nese všechny prvky velké tragédie, ale se šťastným koncem. Režisér Tyc respektuje chmurné ctnosti Kleistova díla. Jeho myšlenky tlumočí herci s pokorou, s akcentem na cit, ale bez patosu. Lukáš Janota v titulní roli je ztělesněním romantického hrdiny. Bělostnou nevinností dovršuje příběh Eliška Skálová jako Natálie. Viktor Skála v roli kurfiřta ztělesňuje přísnost, těžko říci, jestli odpouštějící z přejčnosti, nebo z donucení. Rozluštit ten rébus pomáhá Lenka Janíková jako jeho drahá polovice. Zdeněk Junák, Jan Mazák, Zdeněk Bureš jsou už podle jména rození velitelé.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 22. 11. 2014

MRTVÉ DUŠE MAJÍ V BRNĚ VŠE PŘIFOUKNUTÉ

Udělat z klasiky zábavné i mrazivě aktuální divadlo s přesahem se podařilo režisérce Haně Burešové v případě inscenace *Mrtvé duše*. A Městské divadlo Brno, v němž uvedli dramaturgizaci Gogolova známého nedokončeného románu, může konstatovat zdařilý vstup do nové sezóny. Není to divadelní rok ledajaký: na jeho konci si tady připomenou hned sedmdesát let existence, počátkem října se zde navrch slavila první dekáda Hudební scény.

Burešová už několik sezón svůj inscenací na Činoherní scéně Městského divadla Brno otvírá. A bezmála vždycky šlo o zajímavý dramaturgický exkurz nebo režijně neotřelý sukces. Slavné Gogolovo dílo nyní Burešová přepsala do scénáře se svým dvorním dramaturgem Štěpánem Otčenáškem. V prokomponovaném jednolitěm stylu režiséra jemně obtáhla šklebivou grotesknost *Mrtvých duší*, ponechala trochu vřsudypřítomné ruské elegičnosti a zádumčivosti, aby nakonec bez jakýchkoliv násilných aktualizací postrčila inscenaci k dnešku.

Inscenace je plejádou skvělých hereckých výkonů i ukázkou umné spolupráce všech ostatních složek: scénografie, kostýmů i hudby Petra Hromádky.

Stačilo sáhnout do fragmentů druhého dílu (Gogol román *Mrtvé duše* koncipoval jako trilogii, ale druhý díl až na pár zlomků spálil a třetí ani nepsal) a ústy protagonisty se do tečky večera zeptat: „Kam letíš Rusko, pověz? Neodpovídá. (...) Rusko se žene vpřed a s neolibostí mu ustupují ostatní národy...“

Právě tuto drsně výmluvnou větu pronese hlavní hrdina Čičikov, který chce zbohatnout skupováním fiktivních mrtvých nevolníků, na něž od banky dostane půjčku pro další podnikání. Protřelý podvodník se proto vetře mezi honoraci jistého města N. a posléze objíždí ruské statkáře, aby od nich tyto de facto mrtvé ale de iure živé nebožtíky skoupil. Čičikovova groteskně reálná cesta je i průměrem

odporných lidských charakterů produkovaných společenským systémem, který je prorostlý úplatkářstvím, korupcí, bezohlednou ziskuchtivostí i absolutní nadvládou nad otročícími nevolníky.

A Burešová se svým inscenačním týmem stvořila právě komedii bizarních typů, které se setkávají s hochštaplerem Čičikovem. Michal Isteník v hlavní roli měl úkol ztížený tím, že ze své postavy občas vystupuje a glosuje sám sebe, jindy funguje coby vypravěč a navrhl komentuje děj. Isteník tyto tři roviny dokáže odstínit a využívá k tomu svého mimořádného komediálního talentu. Burešová modeluje příběh podvodníka zpočátku jako kabaretně varietní výstup. Čičikov balamutí okolí a doslova sype karty z rukávu. Isteník dokáže být lichotivým, vmlouvavým, naoko zdvořilým stejně jako bezohledným a stejně tak pragmaticky vyčáraným.

Burešové inscenace je plejádou skvělých hereckých výkonů i ukázkou umné spolupráce všech ostatních složek: scénografie, kostýmů i hudby Petra Hromádky. Tomáš Rusín zcela v naznačeném pojetí společenského cirkusu na jeviště postavil šest černých pohyblivých zástěn, které vytváří občas iluzi nevyzpytatelného labyrintu, varieté či zrcadlové síně. Burešová používá minimum mobiliáře, o to více na jevišti mluví kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové, která kupříkladu do extrému zveličila dámské paruky, ale i poprsí ukazované honorace.

Pánové se svěšenými podbříšky nezůstávají pozadu. Proč ne. Vždyť tady přece přehánějí všichni a přifouknuté je doslova vše. A tak se tady lehce může stát, že se už prozrazený Čičikov ocitne v bizarním snu, kde ho dokola vezme celé defilé pohádkových figur a diváka čeká jedna z nejlepších scén večera.

Jak už bylo řečeno, k přednostem inscenace patří přesně vystavěné i karikované typy. Vedle Isteníka tady nabízí pozoruhodnou kreaci Petr Štěpán, který v módně dekorovaných holiňách předvádí strhující obrázek divokého

a hlučného pijana. Herec doslova srší energií. Líbeznický Alana Novotného vyrazí z publika salvy smíchu svým přeslazeným projevem hloupě exaltovaného lidumíla. Travestijně pojedená Shánělka Jana Mazáka útočí na jemenocit publika nejen hrudí, která je mohutná a povíslá jako její balónovitý zadek, ale zejména ukázkovou demonstrací ženské tuposti. Herci tady poněkud drtí dámskou šatnu, ale lze s klidným svědomím prohlásit, že na jevišti se neobjeví špatný herecký výkon.

Burešová nechá diváka bavit se touto přes půl druhého století starou maškarádou, nenucenou nadsázkou však stvrzuje onu příslovecnou nadčasovost originálu. Publikum se tady nesměje jenom hořce vtípné komedii ze staré Rusi, ale samozřejmě zjistí, že mnoho těchto typů přežilo do dnešních dnů. A se současností spojí tyto *Mrtvé duše* již zmiňovaný závěr. Z Gogola se násilnou aktualizací nedělá vizionář, Burešová jenom mrazivě a přesně pojmenovává, čím vším nám tento ruský klasik může být počátkem století, které právě žijeme.

Luboš Mareček,

www.echo24.cz, 14. 10. 2014

JUST PÍŠE REJŽKVI

Vyjel jsem tedy na premiéru nejnovějšího opusu Hany Burešové a Štěpána Otčenáška, režisérsko-dramaturgické dvojice, která zpravidla zahajuje v září sezónu nikoli v mateřské Dlouhé, ale v Městském divadle v Brně. A díky jim mohu teď pokračovat na ruské struně Tvého dopisu: jeden by nevěřil, jak nejen Tebou vzpomínání Babel a Oleša, ale i starý Gogol může být po čertech aktuální. Jeho monumentální torzo *Mrtvých duší*, z jejichž plánovaných tří dílů (peklo – očištěc – ráj?) v úplnosti známe jen díl první, neboť další Mistr nestihl, a co stihl, tak spálil, se mi po tříhodinové úmorné nudě v Národním divadle (1975) zdálo nedramatizovatelné. Po tom, co se odehrálo v Brně na premiéře 20. září, mohu už *Mrtvé duše* považovat za současné dílo – symbolické vyjádření dneš-

ního marasmu. A v závěru inscenace i za překvapivě mrazivé vyjádření našich reálných obav z nevypočitatelné země, „jež si nepotrpí na žerty a rovně se roztáhla na půl světa. (...) Divukrásně zvoní rolničky, prudkostí vichru se řítí roztrhaný vzduch, Rusko se žene vpřed a s nelibostí mu ustupují ostatní národy...“ To říká Čičikov, který ve strhujícím podání Michala Isteníka stihne zhodnotit jak svou trapnou úlohu v příběhu, tak okomentovat i bídu nás v publiku (vydatně mu v tom pomáhají Zdeněk Junák jako typický ruský medvěd Psovský, Petr Štěpán jako agresivní, bodrý i praskající Nozdrev, Jan Mazák jako neuvěřitelně autentická baba Schánělka – omlouvám se ostatním). A co jiného než metaforou dnešní absurdity, v níž lze směřit všechno včetně věcí neexistujících, je už základní komodita mrtvých duší? Mrtvý mužik nemá žádnou užžitnou hodnotu, ale přesto se může stát v šikovném podnikatelském záměru zbožím: neexistence jako základ existence, kamufláž jako zdroj bohatství i prestiže. Čičikov ovšem není mafiánský boss, spíš takový malý kutil na poli podvodu – jeho podfuk s dušemi vlastně není trestný, trestný bude až ve chvíli, kdy se dostane do dluhů a praskne na něj, že ručí bublinou. O to absurdněji vyznívá velkolepá paranoia, kdy se místní potentáti domnívají (ten věčně ruský pocit ohrožení!), že jde o nebezpečného špiona, ne-li samého Napoleona. Ostatně – přijď se na ten koncert na ruské struně podívat 8. ledna do Dlouhé!

Vladimír Just, Divadelní noviny, 30. 9. 2014

MRTVÉ DUŠE:

ÚSPĚŠNÝ VSTUP DO NOVÉ SEZÓNY

Hana Burešová uvádí na scénu příběh nákupčího mrtvých duší Čičikova v gogolovském duchu groteskní nadsázkou. Při hledání a nalézání prodejců se divákovi představuje defilé figur a figurek až panoptikálních. Režisérce se podařilo sladit herecký soubor tak, že každá z postav vytváří osobitý, individuální obraz výrazných charakterových črt při zachování

společně stejné hladiny komické nadsázky. Žádný z herců svou roli „nepřepískne“. Nejde přitom o nároky výrazně či převážně verbální, důraz je kladen na souhrn mluveného slova s pohybem, pantomimikou a mimikou. (Mimický projev zvláště u ústřední postavy hraje důležitou úlohu, víc si zážitek vychutnali diváci v předních řadách.) Režijní pojetí podtrhly i „klaunovsky“ zabílené tváře, paruky, výrazné účesy a kostýmy. Michal Isteník byl jedinečný, jeho uchopení role mazaného nákupčího duší Čičikova bude možná, stejně jako inscenace, aspirovat na některé z každoročních divadelních ocenění. (Na takový odhad je arciť brzo, sezóna teprve začíná.) Pochvalu zaslouží všichni herci, bez rozdílu, ústřední postavě absurdního příběhu výborně sekundovali. Povedeným ruským medvědem byl Zdeněk Junák, krásně dotěrně přátelským opilcem Petr Štěpán, s ženskou rolí si poradil i pěkně vyhrál Jan Mazák... vyjmenovat by bylo vlastně nutno všechny aktéry povedeného kusu. Herečky toho neměly tolik, o to více zaujaly pohybově ve vtipně řešených kostýmech Zuzany Štefunkové-Rusínové. Oživily a rozjasnily úvod druhé poloviny představení v kontrastu s monotónním, ovšem zábavným putováním duší chtivého nákupčího mapujícího současně živé dušičky místních celebrit. Hudba na „ruskou notu“ (Petr Hromádka) v rozmanitých podobách celkovou atmosféru vhodně dotvářela.

Jednoduchá scéna Tomáše Rusína byla režijně plně zhodnocena. Nápadité bylo využití opratí při posedu na prosté židličce dávající iluzi jízdy v kočáře taženém nepochybně ruskou trojkou. Při využití tak jednoduchých prostředků až sugestivně působil závod dvou spřežení tryskem se řítících proti hledišti. Plejádu setkání s různými, vždy nějak pokřivenými charaktery při všeobecném pokrytectví, vystřídal zvrát na plese, který přivodil opilý, jak jinak, nezvaný posel pravdy Nozdrev (P. Štěpán). Příznačná i trochu přízračná byla scéna konzumace vodky, kdy všichni vý-

znamní místní s obavami meditují, kdože vlastně neznámý příchodzí je, co vše se za jeho příchodem může skrývat. Hra začíná jistým prologem, končí závěrem, jakýmsi shrnutím, poselstvím. Z celé hry prosakuje víc než dost výrazných črt charakteristických pro Rusko a ruského člověka, které při našich historických zkušenostech ostře i citlivě vnímáme. Ocenění zasluhuje i to, že nepodlehla nabízející se „levné“ aktualizaci, ať již vycházející z vnitropolitického folklóru (velrybářství, nákupy mrtvých duší), či z aktuální mezinárodní situace.

Nutno dodat, že ledacos z ruských národních rysů pranýřovaných Gogolem, nalezneme také u jiných národů, včetně našich českých a moravských duší a dušiček, ať ještě živých, či již mrtvých. Mnohem víc je lidem bez ohledu na národnost společného než toho výlučného pro jednu pospolitost.

Smějeme se s Gogolem nejen ruskému velíkášství, ale i lidské malosti, pokrytectví, falši, pokleku před neznámým a domněle velkým. Smějeme se i sami sobě.

Jaroslav Štěpaník,
www.brnozurnal.cz, 1. 10. 2014

MRTVÉ DUŠE V MĚSTSKÉM DIVADLE V BRNĚ

Režisérka Hana Burešová nehostovala v Brně poprvé. Za inscenaci *Smrt Pavla I.* získala v roce 2008 Cenu Alfréda Radoka, v roce 2008 to byli také vtipně inscenováni Dumasovi *Tři mušketýři*, nebo nádherná inscenace

Škola základ života z roku 2011 podle románu *Študáci a kantorři*. Zájem režisérky je mnohostranný a její režie (často ve spolupráci s dramaturgem Otčenáškem) jsou sice různorodé, mají však jednu společnou optiku: jednoduchými režijními postupy stručně a přesně vypovědět o situaci. Opírají se při tom o herecké umění.

Stěžejní role v *Mrtvých duších* je samozřejmě Čičikov, „sběratel“ neexistujících poddaných. Michal Isteník s radostí rozehrál všechny nuansy „geniálního“ podvodníka a úspěšně mu přihrávají robustný Zdeněk Junák v roli Pšovského, Patrik Bořecký v postavě molliérovsky laděného šetřílka Plesnivce, bonviván, co se stále sází Nozdrev, kterého barvitě hraje Petr Štěpán, úplatný gubernátor Viktora Skály nebo prokurátor Miloslava Čížka a pošt mistr Zdeněk Bureš se svými krásnými konspirativními teoriemi – kdože to vlastně ten Čičikov je. Vedle pánů se groteskně jeví „dámy“. Prokurátorová Jany Musilové, gubernátorová v podání Lenky Bartolšicové, snažící se provdat svou dceru (podoba s hrou *Revizor* tady je nejzjevnější), nebo gubernátorova dcera Eliška Skálová, opět „vystřihnutá“ z *Revizora*. Na úspěchu semknuté a vypovídající inscenace má určité zásluhu i jednoduchá scéna Tomáše Rusína a kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové tvořené s příjemnou nadsázkou. Hudebně atmosféru podbarvil zkušený Petr Hromádka, kterého v poslední době využili brněnští inscenátoři jak v Městském divadle a v Redutě Národního divadla, tak v Huse na provázku. A skladatel se ve všech inscenacích smysluplně zabydlel.

Pokud zde bylo na začátku zdůrazněno, že *Mrtvé duše* jdou přece jenom dál než groteskní *Revizor*, je to opravdu tak a režisérka Hana Burešová dává divákovi pocítit zoufalou trapnost jednajících postav. Hlediště se směje, i když vlastně jednající postavy až tak k smíchu nejsou. Ten humor je sžíravý, až smutný. Je to Gogol, jeho labilní mentalita, jeho smutek, který vyústil až do pálení druhého neho-

tového dílu *Mrtvých duší*. Gogol bral své právéení se vší vážností a ona grotesknost mu vyplavala na povrch jako produkt zoufalství nad stavem společnosti. Je dobře, že se inscena-toři vyhnuli levné satíře. *Mrtvé duše* se tak staly svědectvím doby – svědectvím (bohužel) hodně aktuálním.

Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 20. 10. 2014

BRNĚNSKÁ DIVADLA PŘEDSTAVILA NOVÉ INSCENACE.

NEJLÉPE SE POVEDLY MRTVÉ DUŠE

Hodně bohatý je říjen na jevištích brněnských divadel. Tvůrci tu nabídli divadelní svátek podle Gogolova románu, lidově pojaté *Krkonošské pohádky*, zcela průměrně zpracovanou politickou novelu Ladislava Mňáčka, bohatou výpravou i množstvím postav oplývající balet *Louskáček* a profesionálně odvedený, původně filmový romantický příběh *DUCH*.

Divadelní zážitek od Gogola

Klasiky od Nikolaje Vasiljeviče Gogola o podvodníčkovi, který po ruském venkově skupuje „mrtvé duše“, tedy reálně zemřelé, ale zatím stále evidované mužiky, se na scéně Městského divadla Brno ujala režisérka Hana Burešová a její partner, dramaturg Štěpán Otčenášek. S oddaně i zapáleně hře sloužícími herci se jim podařilo stvořit opravdovou událost. Herecky neselhávajícímu Michalu Isteníkovi postava úlisně vypočítavého Čičikova dokonale sedí, ale také všichni ostatní se suverénní profesionalitou dokazují, že mají-li ve svých rolích o čem hrát, i malé úlohy včetně společné souhry se můžou stát divadelním zážitkem.

K tomu připočtíme ve všech složkách účinné jevištní ztvárnění „snu o ruské duši“, jež přesně v Gogolově duchu varuje i před její odvrácenou stranou, a máme tady současně působící, divadelně precizní a nezvykle účinnou jevištní podobu literární látky, na níž si vylámali zuby četní divadelníci i filmaři. Hra si v podstatě zaslouhuje vrcholné ohodnocení a těch zanedbatelných pět procent z celé

stovky padá na vrub obecnému divadelnímu nešvaru dnešních dnů považovat diváky za už příliš citově otrlé, takže knoflíkem emocí se otočí o trošku víc, než je třeba. Ale tady jde opravdu o malinký kousek.

Jana Soukupová, *MF Dnes, 24. 10. 2014*

ROLE BERGERA BYLA JAKO SEN

Muzikál *Hair (Vlasy)*, kterým se před deseti lety otvírala Hudební scéna Městského divadla Brno, znamenala pro Dušana Vitázka herecký start z říše snů. Ještě jako student muzikálového herectví ztvárnil roli Bergera a vzápětí za ni dostal svoji první cenu Thálie. „Byl jsem ve správný čas na správném místě,“ říká čtyřiatřicetiletý rodák ze slovenského Trenčína.

Jak vzpomínáte na muzikál *Hair (Vlasy)*?

Tak to byl sen! Bylo to ještě za studentských časů, všichni jsme byli spolu pohromadě buď na internátě, na zkušebně nebo v hospodě. Poprvé jsem *Hair* zkoušel v Bratislavě, pak ve škole na JAMU a nakonec v MdB.

Zvláštní, všechny moje první pokusy na prknech, která znamenají svět, byly spojené s muzikálem *Hair*.

A jaké to bylo konkrétně v Městském divadle Brno?

Tam to bylo nejsilnější, a to hned z několika důvodů. Představte si, že nastoupíte na školu muzikálového herectví. Všichni vám říkají, že je to jen módní vlna, že nebudete mít žádné uplatnění, až vyjdete ze školy, a další podobné pesimistické vize. A mezitím vám dva bloky od školy vyrostou zbrusu nová hudební scéna, která se navíc otevírá muzikálem *Hair (Vlasy)* podle Formanova filmového scénáře. Pak vám ještě dovolí zahrát si roli Bergera, a to všechno s partou lidí, které milujete. Nevím, co k tomu víc dodat, to se nedá popsat. Vlastně jsem si jen ze šatny na JAMU přenesl těch pár metrů své věci do šatny Městského divadla Brno, kde jsem dodnes. Tomu se říká být ve správný čas na správném místě!

Byl zrovna Berger z Vlasy vaší vysněnou rolí? Sedí vám typově? Vyznáváte podobnou životní filosofii?

Všechno v mém hereckém zrání a kariéře šlo tak rychle, že jsem ani nestíhal mít žádné vysněné role. Byl jsem ale tehdy nadšený z toho, že se bude naše představení hrát podle filmu. Nevím, jestli mi sedí typově nebo co je to vlastně přesně typ, ale můžu říct, že v soukromém životě jsem spíš Claude. Pod heslo *Make Peace Not War* se dá skrýt mnohé a každý si to přizpůsobí podle sebe. Nerad se přidávám k jakékoliv masové filozofii a v životě bych to zkoumal asi jako Hudova žena v muzikálu.

Právě za roli Bergera jste nakonec získal svoji první Cenu Thálie v roce 2004. Znamenalo to pro vás s odstupem času nějaký mezník?

Mezník? Spíš bych řekl příjemný start.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 3. 10. 2014

ROZHOVOR S HERCEM ALEŠEM SLANINOU NEJEN O NOVÉ ROLI

Aleš Slanina (*1986, Klatovy) vystudoval hudebně-dramatické oddělení Konzervatoře Brno a muzikálové herectví na Janáčkově akademii múzických umění. S Městským divadlem Brno spolupracuje již od roku 2001 a do stálého angažmá byl přijat v roce 2010. Hostoval také v Národním divadle Brno, Divadle Radost nebo Hudebním divadle v Karlíně. Aleš Slanina se také věnuje vlastní koncertní činnosti a spolupracuje na charitativních koncertech pro Nadační fond Krtek. Diváci televizních obrazovek se s oblíbeným divadelním hercem, který několikrát získal Cenu Křídla, mohli setkat i v seriálech *Četnické humoresky*, *Černí baroni*, *Letiště* nebo *Kancl*. Mezi stěžejní role Aleše Slaniny patří Wolfgang Mozart v rockovém muzikálu *Mozart!*, Mickey v *Pokrevních bratřech*, Dafné v *Sugar!* (*Někdo to rád horké*), Kornelius Hackel v *Hello, Dolly!*, Rozumbrad v muzikálu *Kočky*, Anastázus v *Papežce*, Jimmy ve *Flashdance* nebo Pavel v *Divé Báře*.

Koncem týdne Vás čeká premiéra romantického muzikálu DUCH, který vznikl na motivy stejnojmenného filmu s Demi Moore a Patrickem Swayzem. Jak se na novou roli těšíte?

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mrtvé duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / *DUCH*

Heinrich von Kleist / *Princ Homburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *Težká Barbora*

M. Lingreau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Maiver / *SKleněný pokoj*

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanisław Mośca, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

Dennis Martin / *Ostrov pokladů*
S. Slovák, J. Sotkovský, P. Štěpán, K. Čon / *Mendel*
aneb *Vzpoura trásků*

Nejvzrušenější tvorčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasný plakát, program atp.)

Těším se moc. Je to velmi náročný úkol, který je pro mě zároveň velkou výzvou. To není jen tak, naučit se lézat a pohybovat věcmi, aniž byste se jich dotkli (*smích*). Ale vážně, myslím, že mluvím za všechny kolegy, když řeknu, že se na *DUCHA* moc a moc těším.

Patří Duch, kde hlavní roli Sama ztvárnil Patrick Swayze, mezi Vaše oblíbené filmy?

Já jsem film *Duch* neznal a ani jsem nevěděl, že vůbec existuje. Nějak mi to celé uniklo. Ale *Hříšný tanec* znám a viděl jsem ho několikrát. To je romantická kultovka.

Jak role Sama obohatí Váš herecký repertoár?

Je to zajímavá role. Velmi neobvyklé je pro mě to, že většinu času jsem sice na jevišti, ale nikdo z dalších postav mě nevidí a ani neslyší... Až na jednu výjimku. Zvláštní pocit. Taky jsem se musel naučit hrát na kytaru. Jsem moc rád, že se můžu s postavou Sama poprat, potkat a snad se i skamarádit (*smích*).

A na co se mohou diváci v rámci české premiéry muzikálu těšit?

Na krásný, romantický příběh plný kouzel, písní, choreografií a hlavně obrovského množství energie.

Stále Vás láká i filmové herectví nebo sníte ještě o něčem jiném?

Snažím se brát věci tak, jak ke mně přicházejí. Nemám žádný konkrétní sen. Snad jen to, že bych chtěl pořád spolupracovat s tak talentovanými a poctivými lidmi jako doposud.

Co pokládáte za svůj největší dosavadní profesní úspěch?

Jako největší úspěch se mi někdy jeví to, že ráno vstanu a nic mě nebolí. Což se bohužel nestává moc často. Třeba když jsme zkoušeli muzikál *Kočky*, tak se mi něco takové nepovedlo ani jednou za celý zkušební proces (*smích*). Muzikál je prostě fyzicky náročná profese.

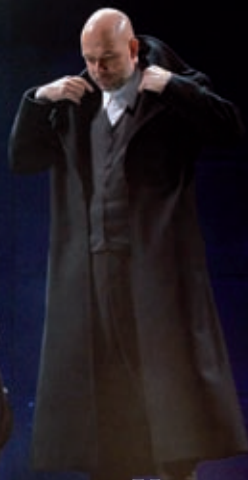
Jakou událost poslední doby v divadelní, filmové, hudební nebo jiné umělecké oblasti považujete za opravdu zajímavou?

V průběhu letních prázdnin jsem měl možnost vidět v Londýně šest muzikálů, jednu činohru a jednu operu. A musím říct, že všechna představení, až na jednu výjimku, byla opravdu velkým zážitkem. V našem divadle jsem byl okouzlen z první premiéry této sezóny, kterou byly *Mrtvé duše* v režii Hany Burešové. Z jiných brněnských divadel bych vybral třeba *Maryšu* v HaDivadle.

A jaké jsou Vaše profesní a osobní plány do budoucna?

To se v divadle nikdy moc dopředu neví, takže se těším na to, co přijde. Do budovy Hudební scény Městského divadla Brno budeme přesouvat muzikál *Noc na Karlštejně*, který jsme hráli v létě na Biskupském dvoře. V Praze bych měl nazkoušet roli Merkucia v muzikálu *Romeo a Julie*, který se bude hrát v Divadle Hybernia. A už teď chystám svůj Vánoční koncert, který se uskuteční 30. listopadu od 16 hodin v Červeném kostele v Brně.

Tereza Pokorná, www.eurozpravy.cz, 14. 10. 2014

HEINRICH VON KLEIST

PRINC HOMBURSKÝ

režie: Mikoláš Tyc

7., 13. a 14. LEDNA 2015

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Martin Lingnau, Jurrian van Dongen, Koen van Dijk

Původní plakát k holandské inscenaci

Zachrání Lili Říši elfů?

divadelní dobrodružství pro celou rodinu

V posledních letech, především s filmem *Pán prstenů*, nastal opravdový boom žánru fantasy. Autor literární předlohy tohoto dnes již legendárního díla J.R.R. Tolkien je jedním z pilířů zmiňovaného uměleckého žánru, který vytváří nové, fantazijní světy, v nichž žijí smyšlené bytosti. Díky celosvětové oblíbenosti fantasy se různí elfové, skřítci, trollové a jiní tvorové dostali do obecného povědomí a v posledních letech zaplňují nejen nové stránky knih, ale především filmová plátna. Není tedy divu, že se objevují i divadelní inscenace ctící tuto poetiku.

Muzikál *Let snů LILI* patří do této skupiny. Vznikl původně pro zábavní park Efteling v Holandsku, který již od jeho otevření v roce 1952 navštívilo více než milion návštěvníků. Je dvakrát větší než známější Disneyland v Kalifornii a děti i dospělí v něm mohou zažít atmosféru pohádkových, mytologických, legendárních a různých fantazijních světů. Muzikálový příběh *Droomvlucht* byl napsán na míru pro jednu z atrakcí v parku a diváci jej mohli v tajuplném domě navštívit od 9. října 2011 do 9. dubna roku 2012. Inscenace zaznamenala velký úspěch a dokázala, že může existovat i mimo prostor parku a proto se na ni mohou těšit i naši diváci.

Setkáme se s třináctiletou dívkou Lili, která byla dosud zvyklá si se svou babičkou malovat a psát vlastní příběhy do Knihy elfů. Lili už ale přichází do věku, kdy se jí kamarádi kvůli podobné zálibě posmívají, má pocit, že jí nikdo nerozumí,

ani vlastní rodiče. Sama se chce rozhodnout, že už na elfy a vymyšlené světy zapomene a bude se dál věnovat jen tomu, co je reálné, co lze spočítat. Babičce se ovšem její nový životní postoj moc nelíbí... Vše se navíc dost zamotává, když Lili probouzí poletující Světluška, která volá o pomoc. Lili se s babičkou vydává na cestu do Říše elfů, kde vládne král Oberon se svou ženou Titanii. Dlouho zde panovala harmonie mezi elfy, trolly a enty, ale tím, jak lidé přestávají na elfy věřit, ubývá v říši kouzelného prachu padajícího z hvězd, který soulad a vyrovnanost přináší. Jak slábnou moc elfů, sílí moc trollů, kteří se pod vedením svého krále Fúriuse pomalu pokoušejí elfy povahu potlačit. Vypadá to, že jedinou nadějí pro elfy je právě lidské dítě, které může svou vírou moc elfů znovu obnovit. Lili s babičkou putují elfí říši, potkávají zmateného trolla Nemotoruse, který touží být elfem, ale také trollího špiona Netopýruse, střetnou se i s agresivním Fúriusem. Navíc pomalu vychází najevo, že babička není v Říši elfů poprvé...

Podarí se tedy Lili Říši elfů zachránit? A jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A není to vlastně celé pouhý sen? *Let snů LILI* je rodinný muzikál, plný dobrodružství, ale také humoru, přátelství a odvahy. V režii a překladu Petra Gazdřka se můžete těšit na krásné písňové melodie německého autora Martina Lingnau. V rolích babičky uvidíte Janu Gazdřkovou nebo Danu Herzowou, její vnučku Lili hrají Natálie Grossová nebo Kateřina Marie Fialová. V rolích rodičů a zároveň elfí krále a královnu uvidíte Alenu Antalovou nebo Janu Musilovou a Milana Němce nebo Igora Ondříčka. Trolly Fúriuse a Nemotoruse hrají Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček a Lukáš Janota nebo Jakub Uličník. V neuvěřitelně energické choreografii Carli Jefferson se můžete těšit na téměř padesátičlennou company, ve které elfy, trolly i stromové bytosti enty hraje i šestnáct dětí. Fantasy ráz příběhu dotvoří scéna Davida Bensona, projekce Petra Hlouška a Dalibora Černáka a kostýmy Veroniky Hindle. Autorem hudebního nastudování a dirigentem inscenace je Dan Kalousek. Česká premiéra proběhne na Hudební scéně 24. ledna 2015.

Klára Latzková

Do trosk starých garáží se v závěrečných dnech loňského roku vrhla parta stavitelů.

Již nepoužitelná stavba zabírala důležité místo, kde vyroste budova nová.

Připojila se i těžká technika a dnes už je vše uklizeno.

Na jevišti Hudební scény pokřtil Boleslav Polívka knihu jefa Kratochvíla Za zrcadlem.

Jana Musilová doprovodila hned následující den autora do Knihkupectví Dobrovský na autogramiádu.

Autogramiáda jefa Kratochvíla.

Režisér Igor Ondříček přivedl do fotoateliéru Jaroslava Matějku a Ivanu Vaníkovou. Společně připravili repliku plakátu inscenace Noc na Karlštejně.

LISTOVÁNÍ

Setkání Petra Gazdíka, Moniky Absolonové, Dušana Vitázka a Milana Němce v Divadelním klubu.

Na Adventním koncertu, uspořádaném ve prospěch Nadace Níké, zazpíval Dušan Vitázek.

Na benefičním koncertu vystoupil také Petr Gazdík se svými syny.

5. prosince se v Divadelním klubu zjevili Mikuláš, anděl a čert.

Na nadílku přivedli svá dítka i dramaturgyně Klára Latzková a herci Jakub Uličník a Tereza Škodová.

Rozjiřená drobtina, kterou usměřňoval Jiří Mach, Mikulášovi zazpívala nebo řekla básničku.

Čert si nakonec neodnesl nikoho, ani dvojčátka Johany Gazdíkové.

Svým výkonem si nadílku zasloužila i dcera Peni a Tina Kratochvílových.

Připravovat plakát k inscenaci Skleněný pokoj se do vily Tugendhat vypravila Pavla Vitázková s dětmi.

PARTNEŘI DIVADLA

JAKUB A JEHO PÁN moudrá komedie

12. ledna 2015
na Činoherní scéně

Brilantní melancholickou komedií, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba, napsal Milan Kundera již v roce 1971. Autor v ní vzdává hold největší rozkoši, kterou zná, tedy rozkoši z vyprávění, a zároveň tím skládá velkou poklonu mužskému přátelství. Rozkošnický laskavý inscenace, ve které excelují Viktor Skála s Janem Mazákem, kde jim zdatně sekunduje Lucie Zedníčková v roli hubaté hostinské či Jaroslav Matějka, coby bonvivánský šlechtic, se s úspěchem hrála i v Paříži před samotným autorem, který byl nadměru spokojen!

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Echo24.CZ

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN LEDEN 2015 Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz
Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
200. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 10. 12. 2014
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Dokořán
1. až 199. číslo

Martin Lingnau
Jurrian van Dongen
Koen van Dijk

LET SNŮ LILI

fantasy rodinný
muzikál
Režie Petr Gazdík

